

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **T. P.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou AK se sídlem v Hradci Králové, nám. 5. května 812, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, čj. OAM-529/ZA-ZA11-ZA17-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu své věci, zjištění žalovaného nemají oporu ve správním spise a rozhodnutí samé pak spočívá na nesprávném posouzení rozhodné právní otázky. Žalobce pociťuje důvodné obavy z návratu do Ruska, jehož je státním příslušníkem, neboť by byl vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy, a to v podobě mučení nebo jiného

source not found.

nelidského či ponižujícího zacházení (§ 14a zákona o azylu). Má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své arménské národnosti (§ 12 písm. b) zákona o azylu), a to i ze strany orgánů veřejné moci, z uvedených důvodů pak nebude moci v Rusku využít účinně ochrany svých základních lidských práv. Žalobce odkazuje na provedený pohovor s tím, že kvůli své arménské národnosti nebyl nikde přijat do zaměstnání. Pronásledován byl za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a zákona o azylu), a to práva svobodně šířit informace a ideje v souvislosti s uveřejňováním svých komentářů a názorů na ruské internetové stránky v102.ru. V návaznosti na tyto své aktivity byl žalobce zastršován ruskými bezpečnostními složkami a i za svého pobytu v ČR pak byl informován rodinou, že v případě návratu do Ruska bude vystaven značným bezpečnostním rizikům. Realita nebezpečí vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, konkrétně z citace zprávy MZV ČR čj. 108781/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015, podle něhož „ruská ústava garantuje všem občanům stejná práva, ale realita může být mnohdy velice jiná, zejména pak kavkazské národnosti“. Dále žalobce odkazuje na následující vyjádření žalovaného, že tato xenofobie ale většinou není nijak plošně či individuálně zaměřená ze strany státních orgánů na konkrétní osoby, ale převážně je jen výsledkem celospolečenských či lokálních nenávistných nálad v ruské společnosti, posléze pak žalovaný odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000-28 v tom smyslu, že pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. V daných souvislostech však žalobce poukazuje na to, že Ruská federace má projevy xenofobie a nenávisti i vůči občanům arménské národnosti, za součást státní politiky, tedy, jde o projevy, přinejmenším vědomě trpěné. Tato skutečnost musí být žalovanému známa, a to z pramenů, které cituje v odůvodnění svého rozhodnutí, tedy výroční zprávy HRW a zpráv Amnesty International. Šikana, a to i ze strany státních orgánů, dosahuje zhusta forem mučení a jiného nelidského a ponižujícího zacházení. Žalobce má pak za rozporuplné závěry žalovaného, že žadatelé o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti vážnou újmu utrpět, když na straně druhé uvádí, že k určitým neformálním perzekucím a skryté šikaně ze strany zájmových skupin nebo státní správy může dojít. Jemu v Rusku reálně hrozí, že bude bezpečnostními silami zadržen, držen v podmínkách neodpovídajících zachování lidské důstojnosti, mučen a podroben ponižujícím výslechům, nebude moci důstojně žít, jeho šance na získání zaměstnání je ze shora uvedených důvodů mizivá. V dalším žalobce poukazuje na to, že žalovaný se neseznámil cele s jeho odkazem na článek v deníku Moskevský komsomolec, který dokazuje celkovou radikalizaci ruské společnosti, ale i skutečnost, že se tak děje za podpory státních orgánů. Žalovaný tak nezjistil skutečný stav věci a žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Dne 4. 10. 2016 soudem ustanovená zástupkyně žalobce soudu doručila podání, nazvané „doplnění žaloby“, v němž opakuje, že žalobce se cítí v Ruské federaci diskriminován jako Armén, nemá rovné postavení s ostatními občany RF, o tomto diskutoval se svými známými, od začátku r. 2016 měl několik telefonátů od bezpečnostních složek, což vyhodnotil jako pronásledování pro své politické aktivity a neochotu snášet diskriminaci pro svoji arménskou národnost. Je přesvědčen, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, dále podmínky humanitárního charakteru, neboť vystudoval Volgogradskou univerzitu architektury a civilního inženýrství, získal

source not found.

titul bakalář, mluví rusky, anglicky a nechce být diskriminován pro národnostní příslušnost a své politické názory. Bezpečnostní složky ho sháněly i po jeho odjezdu do ČR, kde na internetu dále zjistil, že mezi Rusy a Armény je otevřený konflikt a mladí lidé ve Volgogradu nežijí v bezpečí, dochází k zabíjení lidí. Žalovaný v tomto směru nevzal v úvahu mediální zprávy, pokud hodnotil možný návrat žalobce do země původu jako bezpečný. S odkazem na internetové zprávy pak připisuje několik případů, kdy média zaznamenala zabití lidí, jednalo se o kriminální trestnou činnost, incidenty, které jsou popisovány, mohly mít pravděpodobně podtext etnické nesnášenlivosti. Na základě toho pocítuje žalobce důvodné obavy o svůj život ve smyslu § 12 písm. b) a § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Žalovaný dne 20. 10. 2016 písemně reagoval na žalobní námítky, uvedl, že z hlediska azylové historie žalobce považoval za důvod jeho žádosti skutečnost, že se v ČR cítí dobře a bezpečně, dále, že zde chce pomáhat tetě při ošetřování jejího syna, který trpí schizofrenií. Podle jeho vyjádření nemůže sehnat v místě bydliště, ve Volgogradu, kvalifikovanou práci z důvodu své národnostní příslušnosti. Současně má obavy o život, protože mu jeden týden telefonovali zástupci silových složek, se kterými však nemluvil. Měl obavy z pronásledování z důvodu své mediální kritiky korupce v místním prostředí. Po svém rozhovoru s tetou, která k nim přijela na návštěvu, se rozhodl Rusko opustit, přicestoval na pozvání. Žalobní důvody se žalovanému jeví jako nedůvodné a motivované zjevnou snahou o legalizaci pobytu. Svůj právní názor opírá žalovaný o judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006, zabývající se specifičností institutu azylu, který nelze zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců na území ČR, s tím, že tento lze chápat pouze jako poskytnutí ochrany z důvodů, poměrně úzce vymezených zákonem. V případě žalobce pak žalovaný ještě připomíná rozhodnutí NSS ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005, řešící situaci obecného tvrzení žadatele o obavách z pronásledování, bez prokázání existence nebezpečí a za situace, kdy se žadatel v zemi původu neobrátil na příslušné orgány, tedy, za situace, kterou nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. K validitě novinových zpráv pak odkazuje žalovaný na rozhodnutí KS v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 9. 5. 2016, kdy pod sp. zn. 50 Az 1/2016 učinil soud závěr, že novinové články nejsou relevantním zdrojem informací o zemi původu – shodně též rozhodnutí NSS ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. 9 Azs 27/2016. O humanitárním azylu rozhoduje správní orgán na základě správního uvážení a soud toto přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Pro tento typ azylu není relevantním ani existence rodinných vazeb v ČR. K doplňkové ochraně pak žalovaný připomíná, že tato se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy částečně k jiným skutečnostem, nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu a k jejímu udělení je nutné splnit všechny podmínky, stanovené výše cit. ustanovením. Tyto je pak potřebné naplnit kumulativně. Žadatel se musí nacházet mimo zemi původu, musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba vážné újmy) a nemůže, či není ochoten využít ochrany v zemi původu, rovněž se na něj nesmí vztahovat vylučující klauzule. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nesplnil podmínku pro udělení doplňkové ochrany, protože mu v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla s ohledem na zákon o azylu významná (zde odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 4 Azs 71/2015-54). Žalovaný považuje spisovým materiálem za právně nesporné, že žalobce nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země původu,

source not found.

není ani představitelem žádné rizikové skupiny, tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného násilí, vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce souhlasil se zdroji podkladů, s nimiž ho žalovaný seznámil a které jsou součástí spisu, pohovor byl veden v jím zvoleném jazyce a žalobce podpisem stvrdil, že obsahu porozuměl. Správní orgán považuje skutečný stav věci za řádně zjištěný, navrhuje zamítnutí žaloby.

V přípisu, soudu doručeném dne 14. 11. 2016, žalobce prakticky zopakoval své žalobní námitky, odkázal na tři internetové adresy, z nichž lze odvodit závažnou situaci v jeho domovském státě, a z níž plynou podmínky pro udělení humanitárního azylu.

Při jednání soudu dne 11. 9. 2017 zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce je přesvědčen, že problémy, které zažil v zemi původu, byly azylově relevantním pronásledováním, publikoval různé názory na internetu a odpovědí bylo jeho odposlouchávání a výhrůžné telefonáty. Byl rovněž diskriminován v pracovním procesu, za stejnou práci mu byla nabízena nižší odměna než Rusům, a to s odůvodněním, že je Armén, tudíž osoba s menšími právy. S odkazem na úmluvu o základních právech namítal, že je občanem Ruské federace se stejnými právy a postavením a po zhodnocení problémů se rozhodl odjet ze země. Pod vlivem bezpečnostně-politické situace v zemi žalobce prožíval vážné obavy o život a zdraví, odkazy dokumentují, že dochází k ohrožování a zabíjení Arménů, mladých lidí jiné národnosti, podmínky pro udělení doplňkové ochrany jsou proto dány. K dotazům své právní zástupkyně pak žalobce uvedl, že v průběhu let před svým odjezdem ze země se cítil omezován, jak ve svobodě slova, protože nemohl svobodně komentovat situaci v zemi, svoji situaci, ani práva, toto cítí celý národ, on pociťoval diskriminaci z pohledu své národnosti a ve svobodě slova. Z uvedených důvodů pociťoval stálý strach. V Ruské federaci existuje národnostní diskriminace, na kterou si ovšem nelze stěžovat. Oba jeho rodiče jsou arménské národnosti, žalobce bydlel v Arménii do r. 1999. V závěrečném návrhu vyzněly všechny dosavadní námitky žalobce o pronásledování a diskriminaci, i s ohledem na jeho nestandardní vyznání, byl pronásledován a hrozba je stálá, navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, na náhradě jízdného k jednání soudu a zpět účtuje za cestu vlakem z Kostelce nad Orlicí do Hradce Králové a zpět ku dvěma jednáním soudu 2 x 102,- Kč, celkem tedy 204,- Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného připomněla, že žalobcem tvrzené výhrůžné telefonáty měly trvat týden a neměly žádné pokračování, žalobce nebyl předvolán či trestně stíhán a ze země vycestoval až po dalších 3 měsících. Tyto skutečnosti nenaplnují intenzitu azylově relevantního pronásledování či vyhrožování. Relevantním pro přiznání mezinárodní ochrany nemůže být ani tvrzení žalobce, že podstoupil 5 pohovorů se zaměstnavateli a je přesvědčen, že jeho neúspěch byl ovlivněn jeho národností. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jeho žaloba je nedůvodná, správní orgán zdůrazňuje judikaturu NSS o výjimečnosti institutu azylu a nutnosti relevance naplněných podmínek. Žalobce má na zdejší území tetu, hodlá studovat, adekvátním prostředkem jeho pobytové situace je tak zákon o pobytu cizinců. Ze strany žalovaného je navrhováno zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtuje.

source not found.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo

source not found.

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce poskytl správnímu orgánu údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 6. 2016, uvedl, že je státním občanem Ruska, arménské národnosti, náboženské vyznání – judaismus, svobodný, politicky organizován nebyl. Žil ve Volgogradu, do ČR přicestoval vlakem v květnu 2016. Jako důvod své žádosti o udělení MO uvedl, že zde má tetu, pro aktivní zastávání své občanské pozice měl telefonáty z bezpečnostních složek, rodiče mu volali a řekli, že není bezpečné, aby se vracel. Teta má nemocného syna a je na něj sama. Žalobce by zde chtěl dokončit studium. Týž den byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že na internetu komentoval různé politické situace, někdy v únoru 2016, volali mu asi dvakrát denně, týden to trvalo, představili se, že jsou z FSB. Jeho teta přijela do Volgogradu, nabídla mu pomoc, poslala mu pozvání a 21. 5. 2016 přijel do ČR. Měl strach o život, na internetu četl, že lidé, kterým takhle volají, zmizí. Volali takhle i strýci a říkali, ať nic nekomentuje. Většina komentářů se týkala korupce, internetová stránka je v102.ru, psal tam téměř denně, ale již si na to blíže nepamatuje. Studium na VŠ skončil v r. 2015, ale kvůli národnosti nemohl sehnat místo. Zaměstnání hledal ve svém oboru, v realitních kancelářích. Odpovídal na inzeráty, zavolal, domluvil si návštěvu, během pohovoru si uvědomili, že není Rus a dostal zamítnutí. Takhle byl asi na 5 pohovorech. Má jen rodiče, matka byla zubařka a otec vedoucí lékárny, ale jsou již v důchodu. Měl v úmyslu zde studovat a pak pracovat. Syn tety není svéprávný, potřebuje s ním pomoci. Judaismus se učil sám, do žádné synagogy nechodil. Dne 21. 7. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu a uvedl, že by chtěl doplnit internetový článek o tom, že vznikla Národní garda, a že prezident prohlásil za tajné vše kolem této organizace. Garda dostala povolení střílet lidi bez předchozí výstrahy. Žalobci se zde líbí a učí se česky, byl navštívit tetu, její syn má schizofrenii.

Krajský soud po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Konstatuje, že žalovaný vyjádřil svůj závěr o nerelevantnosti žalobcem uváděných skutečností pro udělení mezinárodní ochrany oprávněně a jeho odůvodnění tohoto závěru na str. 3 napadeného rozhodnutí je zcela přiléhavé. Navíc je soud přesvědčen, s ohledem na žalobcem sdělené údaje, že jeho přesvědčení o sdělených souvislostech je pouze spekulativního charakteru a ničím reálným není podloženo, žalobce ani nepředložil žádné důkazy o svých tvrzeních (zde je míněno např. minimálně konkrétnější sdělení, čeho se měly jeho komentáře blíže týkat apod.). Jím uváděné telefonáty měly trvat týden, měly být výhrůžné, nicméně jinde žalobce sdělil, že telefon po představení ihned položil, jeho výpověď v tomto smyslu nemůže soud hodnotit jinak, než jako prakticky nedůvěryhodnou. I jeho sdělení o tom, že rodiče mu do ČR vzkazují, že jeho návrat není bezpečný, je zcela obecného charakteru, bez jakékoliv možnosti seriózní vazby k azylově relevantním důvodům možného udělení mezinárodní ochrany. V uvedených souvislostech pak soud konstatuje, že žalobce se k uváděným komentářům, kterými měl komentovat korupční situace v místě blíže ani nevyjádřil, uvedl pouze, že si to již podrobněji nepamatuje. Soud je pak přesvědčen, že v případě žalobce je na místě připomenout, že žalobce nebyl nikam předvolán, nebyl vyšetřován ani nijak obviněn, mohl mu tedy teoreticky telefonovat kdokoli. Protože se s telefonujícím nebavil, je dle přesvědčení soudu nemožné konstatovat, že byl azylově relevantně pronásledován, a to v intenzitě, kterou výše uváděné ust. § 12 zákona o azylu i dosavadní judikatura NSS předpokládá. V oblasti spekulace je rovněž žalobcovo tvrzení, že nebyl přijat na

source not found.

pozice, o které se hlásil u různých zaměstnavatelů z důvodu své národnosti. Krajský soud je přesvědčen, že z žalobcem sdělených informací nelze dovodit, že byl v Ruské federaci azylově relevantně pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; tedy, že splňuje podmínky § 12 písm. a) či b) zákona o azylu.

Vzhledem k žalobcem sděleným okolnostem pak je patrné, že nesplňuje ani podmínky ustanovení § 13 či § 14b) zákona o azylu, jak jsou výše uvedeny. Podmínky humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu v případě žalobce rovněž naplněny nebyly, není ani věkově stár ani vážně nemocen, sdělil, že je zdravý a chce zde studovat a pomáhat tetě. Takové skutečnosti nemohly vést soud k závěru o nesprávném zhodnocení důvodů, hodných zvláštního zřetele správním orgánem, meze jeho správního uvážení překročeny ani zneužity nebyly.

K žalobcem namítané možné vážné újmě, které by mohl být vystaven v případě návratu, soud uvádí, že konstatoval žalobcem připomenuté články na internetu, které pojednávají o dle něho hrozícím nebezpečí, kterému jsou v zemi původu vystaveni mladí lidé jiné než ruské národnosti. Krajský soud je přesvědčen, že se jedná o běžné zprávy, které přibližují víceméně výtržnické či kriminální činy, tedy, popisují obecně kriminální situaci, která existuje, a je, bohužel, běžným projevem v každé zemi a z níž zcela jistě nelze dovodit, že v případě návratu žalobce do Ruské federace bude vystaven ohrožení života či zdraví pouze z důvodu své arménské národnosti. Navíc se jedná o zcela nový argument, který nebyl uplatněn v průběhu správního řízení. Žalobce k problému hrozby vážné újmy jinak tvrdil výše uvedené skutečnosti, které však soud nemohl hodnotit jako azylově relevantní vůči podmínkám, vyjádřeným § 12 zákona o azylu, a které nemohou představovat ani hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, jak uveden shora. Soud je přesvědčen, že tvrzení žalobce, která ze soudem uvedených důvodů nebyly shledány azylově relevantními ve smyslu § 12 zákona o azylu, nejsou relevantní ani pro hodnocení případného ohrožení života žalobce pro případ návratu, nenaplnují ani podmínky písm. a) a b), ale ani c) či d) ust. § 14 odst. 2 zákona o azylu. Závěrem pak krajský soud uvádí, že se seriózně ztotožňuje s argumentací a odůvodněním žalovaného v jeho rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016 i s jeho argumentací včetně jednotlivých odkazů na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jednotlivých problémech tak, jak správní orgán (jak výše uvedeno) sdělil písemnou formou dne 20. 10. 2016, neboť jeho odůvodnění jsou objektivní, přiléhavá a vycházejí z reality situace v Ruské federaci, která byla podpůrně aplikována na skutečnosti, sdělené žalovanému žalobcem v průběhu správního řízení. Zde soud připomíná z napadeného rozhodnutí např. hodnocení žalovaného na str. 4, které se zabývá národností žalobce v návaznosti na problémy národnostního charakteru v Ruské federaci, tak, jak plynou ze shromážděných podkladů, ale i hodnocení celkové situace v zemi, jak rozebírá na str. 5 a 8. Dne 21. 7. 2016 byl žalobce řádně seznámen s podklady žalovaného, s jeho zdroji souhlasil, připomněl článek z internetového vydání „Moskovský komsomolec“, pojednávající o vzniku organizace Národní garda, s tím, že toto je tajné a že dostala povolení střílet bez předchozí výstrahy. Nesdělil, jak by mohl tento článek souviset s jeho osobou. S žalobcem zmíněným podkladem a dalšími odkazy se žalovaný řádně vypořádal na str. 7 cit. rozhodnutí ve věci. Krajský soud je přesvědčen, že situaci, kterou popsal žalobce, je

source not found.

adekvátní řešit na zdejším území prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy nemohl soud dospět k závěru o oprávněnosti žalobních námitek, žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, když žalovaný, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení neúčtoval a odměna právního zastoupení žalobce byla soudem vypořádána samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. září 2017

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.

pokračování
source not found.

Error! Reference